

2. KAPITOLA

Svátek květů

„Co je Svátek květů?“ zeptala se Lilka.

„Vždycky jednou v roce,“ vysvětlovala Zlatka, „rozkvetou všechny stromy.

Nevypadá to úchvatně?“

„A taky to úchvatně voní,“ dodala Jola.

„Jako med a švestky a jasmín a třešňová limonáda dohromady!“

„A na Korunním vrchu je to ještě lepší,“
odpověděla Zlatka. „Právě tam jej chodíme
slavit!“

Cestou se Jola a Lilka nemohly vynadívát
na tu okouzlující barevnou záplavu, která
pokrývala každý strom.

„Tyhle jsou ale krásné!“ vydechla v úžasu
Jola a ukázala na trs purpurových květů,
které připomínaly nadýchané bambulky.

Lilka si zase prohlížela řetízky bílých
květů na větvích vedlejšího stromu. „A tyhle
vypadají jako šňůry perel!“ zvolala.

Brzy dorazily na kulatý pahorek posetý
bohatě rozkvetlými keři.

Na úpatí kopce stála zvláště nesouměrná chatička s modrými stěnami a příkrou červenou střechou. Za otevřenými okny vlály žluto-bílé pruhované závěsy. A domek ze všech stran obklopovala zahrada plná pestrobarevných záhonků, vysokých stromů – a jejich zvířecích kamarádů!

„Ahoj, všichni!“ zvolaly Lilka s Jolou.

Od zvířátek se rozlehl sbor radostného štěbetání, skřehotání a kvákání.

Kočí slečna Bella Mourková objala dívky s hlasitým předením. Myška Molly Třasořitková a jejích devět bratříčků a sestřiček zapištělo na pozdrav. Krtčí

holčička Lola Sametková se přitulila k Lilčině noze.

„Kamarádky!“ ozvala se Zlatka.

Jola a Lilka se otočily a spatřily Zlatku stát vedle rodinky psů s huňatými černobílými kožíšky, špičatýma ušima a vrtícími ocásky.

„Seznamte se s panem a paní Štětinkovými,“ pronesla Zlatka, „a jejich dcerami Evkou a Halkou.“

Štěňátka dívky nadšeně vítala.

„Ahoj!“ pozdravila Halka. Sahala dívkám asi do pasu a na hlavičce měla modrou stužku.

„Ahoj, Lilko! Ahoj, Jolo!“ přidala se Evka a radostně obě kamarádky objala.

Měla tmavé oči plné jiskřiček a na nose posazené růžové brýle. Byla menší než její sestřička a její mnohem střípatější srst trčela do vzduchu v chomáčcích.

Pan Štětinka se s úsměvem díval na svá hopsající štěňata. „Moc rádi vás poznáváme, Jolo a Lilko,“ řekl. „Slyšeli jsme o tom, jak statečně jste se postavily Grizeldě. Jen pojd'te dál! Všichni se s vámi chtějí pozdravit!“

K dívkám se rozběhl maličký zlatý křeček a Jola ho zvedla do náruče. „Ahoj, Olívie Ždibáčková!“ pozdravila drobečka.

„Jsem tak ráda, že jste přišly,“ zubila se křeččí holčička.

„Já taky,“ dodala dychtivě Evka. „Za chvíli začne hledání sladkých květů. Musíte se k nám přidat!“

„To zní zajímavě,“ rozesmála se Lilka, „ale co to vlastně jsou, ty sladké květy?“

„To je taková tradice na Svátek květů,“ vysvětlila paní Štětinková. „Jsou to vynikající dobroty – peče je ve své pekárně rodina Ždibáčkových z květů zimolezu. Já a pan Štětinka je pak poschováváme po celém Korunním vrchu a všichni se jich snaží najít a zbaštit co nejvíc!“

Evka poskakovala vzrušením. „Už můžeme začít hledat, mami? Prosím!“

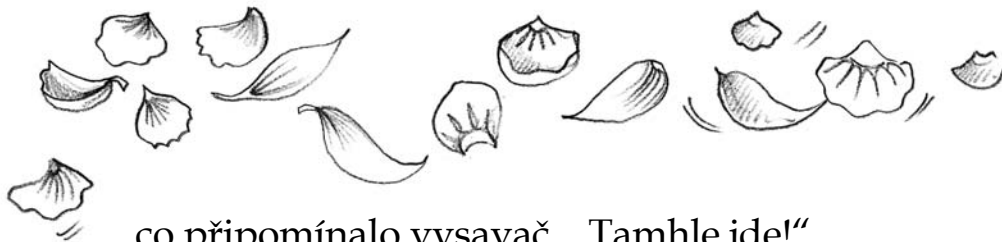
„Prosím! Už se nemůžeme dočkat!“ volala i další mláďata a obstoupila pana a paní Štětinkovy v hustém chumlu.

Pan Štětinka se smíchy zakuckal. „Ještě nemůžeme začít,“ zavrtěl hlavou. „Musíme počkat, až přijde pan Mudropírko. Kde může být?“

Vtom Jola vyjekla, když spatřila, jak ke Korunnímu vrchu spěchá starý výr ve vestičce a s monoklem na oku. Pod jedním křídlem měl zastrčené cosi,

co připomínalo vysavač. „Tamhle jde!“
upozornila ostatní.

„Popusťte, že jdu uzdě!“ funěl výr
už z dálky a pletl přitom slova jako
obvykle. „Chci říct, odpusťte, že jdu
pozdě. Vzal jsem s sebou svůj odlistovač
fustí,“ vysvětlil a poplácal záhadný stroj,
„abychom mohli začít s hledáním!“

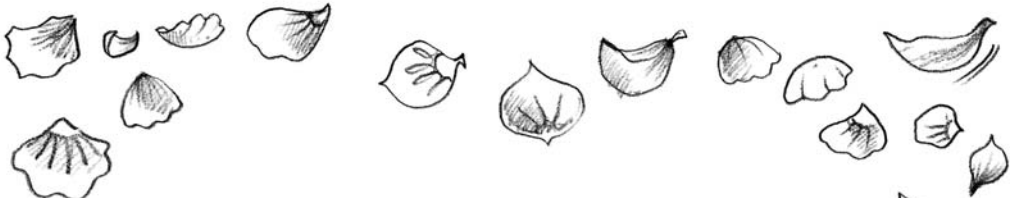

„Chce říct odfukovač listí,“ zašeptala
Zlatka dívkám se širokým úsměvem.

„Děkujeme vám, pane Mudropírko,“
pronesla paní Štětinková. „A teď, když
odfukovač odfukuje, můžeme zahájit hledání
sladkých květů!“

Lilka, Jola, Zlatka a všechna
mlád'átka se shromáždily kolem pana
Mudropírka. Evka se držela za tlapku své
starší sestry a radostně vrtěla ocáskem.

„Lístky připravit! Pozor, odfouknout!
Start!“ zahlaholil pan Mudropírko.

Stiskl vypínač a odfukovač rozvířil
nad jejich hlavami tisíce okvětních
plátků. Začaly se zvolna snášet k zemi jako
pestrobarevné konfety. Zvířátka s radostným
pištěním vyrazila na lov sladkých květů. Lola
Sametková a Olívie Ždibáčková se rozběhly
do domečku, zatímco Bella Mourková se
pustila do hledání v květinovém záhonku.

